

/GOING UP GLOCKNER

Het startpunt is de parkeerplaats van Lucknerhaus op 1920 meter hoogte. Op een paar auto's na ligt het er verlaten bij. Het is 10 uur in de ochtend, 18 februari 2017. De Grossglockner is Oostenrijks hoogste berg met 3798 meter en imposant vanuit elke hoek.

We hebben er een rit van bijna twee uur erop zitten. We zijn begonnen in Kaprun, waar we elkaar hebben leren kennen. Ons gezelschap bestaat uit een Belg, een Engelsman en drie Nederlanders. Op één na zijn we allemaal uitgerust met splitboards. Rens en Stephan zijn beiden in Oostenrijk opgeleid tot snowboardgids en zijn al jaren 'partners-in-crime'. Roy is vaak met de jongens op pad om te filmen of om foto's te maken. Phil verhuurt appartementen in Kaprun, eigenlijk als excuus om in de bergen te kunnen zijn. Tim is ook met zijn camera mee, na een aantal dagen shooten voor een film van Poederbaas ziet ook hij zijn kans schoon en maakt het team van vijf compleet.

EERSTE TUSSENSTOP: DE STÜDLHÜTTE

Via de Felbertauerntunnel belanden we in Oost-Tirol. Eerst passeer je Matrei, dan door naar het dorpje Kals am Grossglockner waar de bergweg naar Lucknerhaus begint. Bij lawinegevaar is deze weg gesloten. Gelukkig is het inmiddels lente en kunnen we ons startpunt bereiken. De groep van vijf is ontspannen wanneer iedereen bezig is om zijn materiaal vertrekbaar te maken. We hebben er voor gekozen om de beklimming en de afdaling in twee dagen te doen, met een overnachting in het "Winterraum" van de Stüdlhütte, gelegen op 2802 meter hoogte aan de zuidwestkant van de Grossglockner.

De weg naar onze beoogde slaapplek begint op de parkeerplaats en gaat via een zomerweg langs Lücknerhütte (2241 meter). Hierna blijven we een noordelijke koers volgen. De bijna 800 hoogtemeters over relatief geleidelijk stijgend terrein zijn ontspannen af te leggen, mits er een laag lawinegevaar is. De flanken van de "Blaue Wand" zijn stijl en het uitlopbereik van een lawine op die helling is groot. We kiezen onze route zo dat we hier op ruime afstand van blijven, deels gebruik makend van zomerwandelroutes. Slechts de eerste halve kilometer was er onvoldoende sneeuw om al te 'skinnen', daarna kunnen we rustig glijdend op onze splitboards en ski's de weg omhoog vervolgen. Onderweg houden we korte pauzes van maximaal tien minuten per uur, met een 'normale' snelheid van zo'n 300 hoogtemeters per uur zullen we binnen vier uur onze bestemming zeker halen, ondanks wat extra stilstaan om onze fotograaf en videograaf de kans te geven om wat mooie beelden te verzamelen.

KNUS IN HET 'WINTERRAUM'

Eenmaal aangekomen bij de hut is er nog volop zonlicht en gebruiken we de tijd om nog wat leuke korte afdalingen te maken op onze snowboards. Vanuit de Stüdlhütte dalen we een stuk westelijk af, om vervolgens weer omhoog te hiken. Daarna wordt er hout gehakt, vuur gemaakt en de kachel opgestookt. Een grote pan vol geschept met sneeuw staat op het vuur. Water maken is een continue proces, uitdroging is een gevaar dat altijd op de loer ligt dus er moet veel gedronken worden. Ook hebben we pasta meegebracht, zakjes thee en oploskoffie. Kleding en 'gear' hangt te drogen aan haakjes, sokken hangen naast de binnenschoenen van snowboardboots aan een rek boven de kachel.

We willen de volgende ochtend vroeg weg. Om 4 uur zullen we opstaan, zodat we om 5 uur zeker kunnen vertrekken. We bereiden onze spullen zoveel mogelijk voor, zodat we geen tijd verliezen. De kou op zolder valt mee, de dekens zullen ons zeker warm houden.

We hebben pasta gegeten en iedereen deelt wat hij verder nog heeft meegebracht. Waterflessen worden gevuld voor de volgende dag. Een ontspannen sfeer na een middelmatige inspanning, we weten dat we de volgende dag een veel grotere inspanning zullen moeten leveren. Dus na voldoende eten en drinken, op tijd naar bed! Het enige geluid dat je hoort is de wind door de bergen, het huisje kraakt en wiegt een beetje mee in de wind, onbeweeglijk niettemin. Het duurt niet lang voordat iedereen ligt te slapen, de nacht is helder en het licht van de sterren schijnt door het kleine venster naar binnen.

ARENDSNEST

Het is vijf uur in de ochtend en we beginnen aan het tweede deel van de route. Een traverse onder de Salzkopf door brengt ons naar de rand van de Ködnitzkees. We hebben gebruikt gemaakt van een oud en solide spoor, met dank aan onze voorgangers. Omdat dit spoor wel behoorlijk ijszig was, hebben we stijgijsers bevestigd aan onze ski's voor extra grip. De zon maakt aanstalten om te verschijnen en donker gaat over in een lichte schemer. Scherpe contouren tekenen zich af terwijl we onszelf klaar maken om de gletsjer op te gaan. In één touwgroep van vijf trekken we tijdens zonsopkomst de gletsjer op. Er is een heldere hemel en het beloofd een zonovergoten dag te worden. In het dal zien we lampjes van toeders die deze klassieker in één dag zullen proberen te volbrengen.

We zetten het eerste spoor en vorderen gestaag over de besneeuwde gletsjer richting Adlersruhe. Aan onze rechterhand begeeft zich een graat waarop een Klettersteig loopt. Er is nieuwe sneeuw gevallen dus het kost vooral Stephan, die onze touwgroep leidt, extra energie om te ploegen. Toch gaat hij, onvermoeibaar als altijd, in één en hetzelfde ritme door omhoog. We bevinden ons boven de 3000 meter en het lichaam krijgt meer te voorduren. We kiezen ervoor om zover mogelijk omhoog te skinnen, voordat we naar de graat rechts van ons afbuigen en te voet verder gaan omdat dit minder energie kost dan klauteren met je splitboard op je rug. We zijn al voorbij de "Kampl", een klein topje op de graat, wanneer we afbuigen op een hoogte van 3300 meter. Daar bouwen we om naar een beklimming te voet. Snowboard aan de rugzak en naar eigen keuze met stok of ijsbijl in de hand.

We nemen onze tijd op de klettersteig maar worden inmiddels ingehaald door mensen die vroeg in de ochtend op de parkeerplaats zijn begonnen. Aan het einde van de klettersteig komen we bij de Adlersruhe op 3451 meter hoogte. Dit is een klein plateau waarop de Erzherzog Johan Hütte gebouwd is. Deze is in de winter gesloten, maar het terras is wel toegankelijk.

TIJD VOOR HET ECHTE WERK

Ons team splitst zich op. Stephan en Tim gaan verder omhoog, de rest besluit bij de hut te wachten. Nu komt het echte alpinisme om de hoek kijken. Het is druk op de weg omhoog. Het is een geweldige dag om in de bergen te zijn, zowel toeristen alsook veel lokale toerfanaten maken gebruik van de zonnige dag om een toppoging te wagen. Na het verlaten van Adlersruhe wacht het oversteken van de Glocknerleitl, de vergletsjerde oostflank van de Kleinglockner. De twee passeren de 3500 meter grens terwijl de flank steeds steiler wordt, tot uiteindelijk zo'n 40°.

Vervolgens is ervaring vereist om je via rots en ijs op te werken naar het topje van de Kleinglockner, welke met 3770 meter hoogte slechts 28 meter lager ligt dan zijn grote broer. Na het bereiken van deze top, wacht een afdaling naar het laagste punt van de graat die de twee toppen verbind. Er zijn momenten waarop nazekeren gebruikt wordt, maar op een enkele keer na zijn de mannen zelfverzekerd genoeg om vrij te bewegen. De top wordt gehaald rond het middaguur. Ondertussen wachten de anderen in een windvrije hoek van het terras van de hut. Eenmaal herenigd met elkaar maken we ons op voor de afdaling.

ELKE BOCHT VOELT DUBBEL ZO GOED!

We vinden een doorgang iets boven de hut, waardoor we kunnen doorsteken, de gletsjer op. Het is een smalle passage en de nieuwe sneeuw maakt het moeilijk om alle stenen te ontwijken. Iedereen komt er zonder kleerscheuren doorheen, waarna het echte scheuren gaat beginnen. Een uitgestrekte gletsjer met verse poedersneeuw wacht op ons.

Stephan verdwijnt in een couloir waar hij in totaal één bocht in maakt, voordat hij eruit tevoorschijn schiet. Gejoel en blije gezichten nemen het dal even over, terwijl we op tempo en met voldoende afstand onderling afdalen. Eenmaal van de gletsjer is het spelen in de kommetjes en geulen die zich bevinden tussen ons en de auto. Het was geen sneeuwrijk seizoen in het zuidelijk deel van de Alpen, dus het is ook een kunst om alle stenen en obstakels te vermijden.

Eenmaal bij de auto kijken we terug naar deze mooie bergpartij. We hebben genoten van het afzien, gelachen en gezweet, geslapen op bijna 3000 meter hoogte en een hele lange afdaling kunnen snowboarden. Allemaal verdiend met de eigen benen, dus elke bocht voelde dubbel zo goed! ▲

WAT IS SPLITBOARDEN?

Splitboards zijn snowboards die demontabel zijn tot twee losse ski's. Dit betekent dat het snowboard door de lengte gesplit kan worden en met de bindingen zo gemonteerd, dat het geheel functioneert als een toerski. De binding heeft een scharnierpunt aan de teenzijde, de hak van de voet kan tot meer dan 90° omhoog bewegen. De vellen of 'skins' die onder de ski's gekleefd worden, beschikken over een tapijt van korte haartjes die in tegengestelde richting van het dal staan. Zo ontstaat er voldoende weerstand om de ski bergopwaarts stil te laten staan terwijl je je gewicht erop plaatst. Eenmaal boven bouw je de ski's weer om tot een snowboard, dat ondanks een beetje extra gewicht nog steeds heerlijk snowboard. Belangrijk is dat je gebruik maakt van speciale splitboardbindingen. Deze zorgen ervoor dat je splitboard net zo lekker snowboardt als je eigen 'solid' snowboard.

In vergelijking met ski's zijn splitboards breder en bieden minder grip bij het opkanten wanneer je ze als ski gebruikt. Daarnaast is al het materiaal van snowboardschoen en snowboardbinding zachter en slapper dan bij een skiër. Dit zorgt voor een nauwgezetere omgang van het uitvoeren van druk en verplaatsen van het gewicht. Vooral ijzige traverses (het schuin oversteken van een helling) vormen een uitdaging. Met zogenaamde "crampons" of stijgijsers onder je ski's heb je veel extra grip!

WAT IS EEN "WINTERRAUM"?

Een "Winterraum" is eigenlijk een klein houten hutje dat ruimte biedt aan mensen die willen toeren of klimmen op momenten wanneer de ernaast gelegen hut gesloten is. De Studlhütte heeft zo'n Winterraum. In de ruimte beneden staat een kachel en wat tafels en stoelen. Op zolder kunnen circa twaalf mensen slapen op matrassen voorzien van dikke dekens. Een bezoek aan het toilet is een reis van tientallen jaren terug in de tijd.

WAT IS VIA FERRATA OF KLETTERSTEIG?

De klettersteig, ook wel via ferrata genoemd, bestaat uit een stalen draad van ongeveer een centimeter dikte die met metalen pinnen bevestigd is in de rotswand. Je kunt jezelf zekeren aan deze draad, die vaak naar een top of over een graat leiden. Hiervoor kun je een "via ferrata"-set gebruiken, die speciaal hiervoor ontwikkeld is.

Foto pagina 28: Stephan op de top

Foto pagina 29:

Boven: Pitstop in de Erzt Johann hütte

Onder: Naar de top bij zonsopkomst

Foto pagina 30:

Boven: Stephan aan het bootpacken

Onder: Stephan "spelen" tijdens de afdaling

Foto pagina 31: Rens de Wild aan het splitten

Stephan Verheij – snowboardgids

www.whiteadventure.com

Rens de Wild – snowboardgids

www.wildsports.nl